

Kun en Tjenestepige.

En Julefortælling.

Fra Enkelt ved Olga
(Slutt.)

„Nej, Moder, du skal strive og tillige bringe hende en lille smule om en glædelig Jul fra mig.“ Fru Caruth sølte sig noget stiftet; stod Joyce maaste for Alex kun som hans Legetammer og intet andet, og dog, hvor gerne havde hun ikke budt hende velkommen som sin Datter.

Joyce blev henrykt over dette andet Brev, Tanken om hendes fattige gjorde just et Staar i hendes Glæde; men nu blev der jo sørg for dem. Hun sølte ud sammen med Fru Rofs for at købe Gaver til de mange, der ikke maatte glemmes, hver stulde jo have lidt, hun var saa glad ved, at alle nu blev husede, hun kunde selv gøre saa lidt for dem. „Alex bad mig sige dig, at ingen skal blive glemt, og alle skulle tro, at de kunne talle dig derfor; jeg er vis paa, at Gaverne vilde være dobbelt kærkomne, naar du, kært fraværende, har din Del deri,“ skrev Fru Caruth.

Joyce arbejdede paa sine Gaver til Welens fattige, og til hver lille Gave søjede hun et Kort med Julehilsen. Der var noget til hver af hendes Venner, Fru Caruth medregnet; der var kun en eneste Ven, der ikke fik noget fra hende, og det var Alex Caruth, 8. Kaptajn.

Kaptajn Thson kom ikke den Dag, han havde lovet, til Birtegaarden. „Jeg var nødt til at tage ud til min Søster, vi havde nogle Juleplaner at afsløre,“ forklarede han ved sin Ankomst som Undskyldning for sin Ubesiddelse. Fru Caruth var glad over at gøre hans Bekendtskab og bad sin Søster formaa ham til at blive ind i det nye Aar.

„Jeg talter for den venlige Indbydelse og vilde ønske, jeg kunde tage med den; jeg har desværre lovet min Søster Kate at tilbringe Julen hos hende, hvis blot —“ her standsede Kaptajn Thson; senere lagde han til sin Ven: „Caruth, kunde du ikke have lyst til at tage med mig til min Søster blot en Dag, jeg har en særlig Grund, hvorfor jeg beder dig derom.“

„Kjæper du i Dag?“ spurgte Majoren.
„Ja, om en Uge er det jo Juleaften, og alt skal være ordnet til den Tid.“

Majoren var villig til at følge med, og de rejste henad Eftermiddagen; først da hullede Fru Caruth, at hun ikke vidste, hvor de stulde hen; Kaptajn Thson havde hørt om en lille Sted, hvor de stulde hen; Kaptajn Thson havde hørt om en lille Sted, hvor de stulde hen; Kaptajn Thson havde hørt om en lille Sted, hvor de stulde hen.

Det var bleven mørkt, da Major Caruth og hans Ven naaede den smukke Villa, der var Maaket for deres Rejse; gennem Binduerne lyste den flammende Kaminild som et rosenfarvet Stær, Dørenne stode glimrende aabne, og en høj Dame sad de nyankomne Gæster velkommen. „Min Ven og Kollega, Major Caruth, min Søster Kate, alia Fru Rofs,“ præsenterede Kaptajn Thson; nu løb ogsaa Bernene Ontel Ritard i Møde, han tog den yngste op paa Armen og bar hende saaledes i Triumf ind i Dagligstuen. Ved Indduet stod en ung Pige, som vendte sig bort fra Døren, da Gæsterne kom ind.

„Min Mand er ikke hjemme,“ svarede Fru Rofs, „han er en Tur ud, men vi vente ham hjem til Middag, derimod har jeg en kær Ven og Gæst, som det vist vil glæde Dem at se.“

Den unge Pige ved Indduet vendte sig om, og Major Caruth udbød: „Er det virkelig dig, Joyce, det er en uventet Glæde for mig, visste Thson, at vi fandte hinanden?“

Joyces Ansigt udtalte den inderligste Glæde da hun svarede: „Ja, Alex, jeg er Joyce Willner, og Kaptajn Thson har lagt Planen til denne Overrættelse for dig; da han var her forleden, fortalte han saa meget om sin Ven og sin paatænkte Besøg paa Birtegaarden, derved kom det frem, at hans Ven og min Barndomsven var en og samme, og du kan tænke, hvor jeg var glad ved at fortælle om min Faders Myndling og min trefaste Ven.“

Hele Joyces Maad at være paa var saa naturlig og frimodig, som om hun efter mange Aars Adskillelse mødtes med sin Broder.

Den hårde, tapre Soldat lagde mere Glæde og Overrættelse for Dagen end Joyce, og hans Stemme fællede, da han sagde: „Jeg er kun lidt, hvad der venter mig, da jeg rejste hjemmefra i Dag, eller hvor meget jeg har, at talle min Ven for.“

„Jeg fik ham til at rejse med mig uden nogen som helst Forklaring,“ skrev Willner,“ sagde Kaptajn Thson, „De og min Søster maa nu forklare min Hensigt med hans Besøg her.“

„Min Broder fortalte mig om Deres Onkel, at han skal blive Julen over hos Dem,“ sagde Fru Rofs, følgende sin Broders Opfordring. „Fru Caruth havde i Forvejen indbudt Joyce, men hun havde lovet at blive her; min Broder mener, at han og jeg vilde nok kunne overtale Deres Moder til at komme til os; hvis det er nødvendigt, skal jeg gerne rejse til Birtegaarden og søge mine Søster til Deres — forudsat De vil tage ind i Indbydelsen til at tilbringe Julen her.“

Major Caruth saa spørgende paa Joyce, hvis Blik var talende nok til at gøre ham forskaelligt at dette vilde være en Glæde for hende; derfor tog han med Tak mod Tilbudet og forstrebte Fru Rofs, at han alene nok stulde bevare sin Moder til at tage med til Springfield. Da han næste Dag rejste for at fortælle sin Moder den glædelige Overrættelse, fik han Joyces fmaa Julegaver med til Vennerne i Welton. Kun en Patte holdt hun tilbage; „den er til din Moder,“ sagde hun, „jeg behøver ikke at sende den, men kan give hende den Juleaften.“

„Og min Julegave? Joyce? hvor er den? jeg synes ikke, jeg ser noget til mig.“

„Der er da heller ingen, der ved sine Julegaver længe i Forvejen; du maa vente, til Juleaften kommer,“ svarede hun leende.

„Det er godt, at jeg har noget i Vente, og jeg skal nok forlange det. Jeg skal ikke være nysgerrig, men vent til Juleaften. Farvel saa længe, Joyce.“

Undervejs, medens Major Caruths Tante bestrengte med Joyce, fik man til at tænke paa Fru Rofs' Udtalelse „Ven og Gæst.“ „Jeg er begyndt,“ sagde han

til sig selv, „og Læreren indt tilbage, kun Vennen bliver; hvor maage Kvinder findes der mon, som vilde have handlet saaledes i dette Tilfælde?“

„Vi mite fr. „Læreren,“ sagde Fr. Rofs om Aftenen til sin Hustru.

„Det er for sent, Moder, Joyce har allerede aflaaet Fru Caruths Indbydelse, fordi hun har bestemt sig til at tilbringe Julen i sit nuværende hjem i Springfield. Jeg haaber, at hun faar en glædelig Jul, omgivet af sine kære Venner og med den sande Juleglæde i sit Hjerte, og gid Julebudstabet: Eder er i Dag en Frelser fød, kunde saa Lov til at lyde i vort hjem, saa vilde der ogsaa blive Glæde hos os.“

„Aelheid kunde nu se, hvad hun ikke havde set før, at uden Jesus var Julen ingen Jul i rette Betydning; hun saa, hvilket tomt, ørtesløst Liv, hun havde levet, men hun var ogsaa glad over, at Joyce havde vist hende, hvad der kunde give hendes Liv Indhold, over at have funden sin Frelser, derfor var hun ogsaa bedrøvet over, at hendes kære lille kunde være med til at synge med Englene: Væ være Gud i det høje, Fred paa Jorden, og i Menneftene hans Velbehagelighed.“

Fru Caruth havde skrevet til Joyce og indbudt hende til Birtegaarden for at være der i Julen, hendes Søster vidste ikke noget derom; hendes Samtale med ham havde bevirket, at hun ikke var tilfreds med sig selv lige over for Joyce, hun mindedes, hvilken trofast, uegennyttig Ven hendes Fader havde været mod hende efter hendes Mand's Død, og hvilken god Indbydelse han havde haft paa hendes eneste Søster, thi uden ham vilde Alex ikke have været, hvad han nu var, maatte hun indrømme. „Mit Bekendtskab har kun været halvt,“ sagde hun til sig selv, „jeg tænker kun paa mig selv og min egen Lykke og kun lidt paa den kære, forældelseske Joyce, jeg har vist taget fejl med Hensyn til Alex's Fælder for hende, og stulde han ikke hende, saa er han sig nok, naar han kun bliver lykkelig.“ Fru Caruth tænkte paa, at hun for 35 Aar siden havde været en lykkelig Brud, Allet for sin egen Stuld og ikke for Penges Stuld, derfor stulde hun sig med at indbyde Joyce til Birtegaarden og fortælle hende om sin Søsters Hjemkomst og hans Onkel om at se sin Yndling og Barndomsven.

Da Joyce modtog dette Brev, havde hun allerede lovet at blive i Springfield; thi Fru Rofs vilde ikke af med hende og lovede at gøre Julen til en sand Højtid for hende. Børnene vare overmaade glade over at beholde deres Læreren i Helligdagene, hvorfor hun med Tak maatte aflaa Fru Caruths Indbydelse. Tanken om, at Major Caruth naaste forlod sit Fædreland, før hun fik se ham, var den eneste Stk, der formærkede hendes Glæde, han havde været saa meget for hende i hendes Barndom, hun styndte hans venlige Omrættelse mangen en barnlig Fornøjelse, og til ham henvendte hun sig i forskellige Anstændigheder; hun mindedes, da Alex kom hjem efter en lang Fraværelse, i hvilken Mellemtid hun fra den muntre, kolige Stolepige var bleven den voksne, unge Pige paa sytten Aar, hun syntes endnu, hun kunde se, hans Forbavselse og Beundring, blandt med Sorg, da han sagde: „Jeg ventede at møde min Barndomsven, men jeg har mistet hende; jeg har truffet en ny Joyce Willner i Stedet for den gamle Legetammer.“

Hun lo den Gang af hans sørgmodige Mine og tog hans Arm, for at han kunde føle hende til Middagsbordet i Stedet for at danne Bærelset rundt om i gamle Dage, hun havde mærket en Forandring i Fru Caruths Væsen fra den Dag, en vis Tilbageholdenhed, og hendes Fader behøvede hende mere og bestrengte hende nu i den Tid, han allers plejede at tilbringe paa Birtegaarden til Glæde for Fru Caruth, hos hvem hun altid var hjertelig velkommen. Nu har hun jo sin Søster,“ sagde han, „og jeg kan ikke undvære min lille Datter, jeg vil saa gerne have hende om mig.“

Joyce kunde hulle, hvorledes det lidt efter lidt gik op for hende, at hendes Onkel med Alex Caruth maatte bestrenges som forbigaaende og begrænsede med hendes Barndom, og at Fru Caruth, om end ligesaa venlig som før, ikke længere opfordrede hende til at komme saa stabi til hende som tidligere, før hun fælte sig alene efter Sønnens Afrejse. Joyces Stolthed satte sig derimod, og hun fulgte ikke de nu stabi gentagne Indbydelse til Birtegaarden, hun svarede derfor Fru Caruth meget venligt: „Jeg talter for Deres venlige Indbydelse, Fru Caruth, men Fader behøver mig nu mere end før, han synes, at jeg kan være til Nytte for ham, og jeg er selv stolt over at vide, at han savner mig, naar jeg gaar, jeg har maaste forladt ham for meget før; men nu vil jeg ikke tænke saa meget paa mig selv som paa at kunne være noget for ham, desuden har jeg opdaget, at mine Kundskaber ere mangelfulde i flere Retninger, det vil Fader nu bede paa ved at undervise mig i de Fag, der ere mest nødvendige.“

Joyce mindedes stabi denne Samtale med Fru Caruth og som mindre og mindre til Birtegaarden, indtil hendes Fader døde, da var Fru Caruth utværlig i sin Omhu for hende, men hendes Onkels Ankomst rev hende ud af disse kære Hænder og stulte hende fra hendes Venner.

Denne uventede Indbydelse til Birtegaarden og Efterretningen om Major Caruths Forbavselse syntes at sige: „Glem, at jeg har rejst en Stillemur mellem os, tom tilbage til Birtegaarden og indtag din gamle Plads, tom og vent for min Søster, hvad du var i din Barndom.“

„Før jeg modtog Deres venlige Brev,“ skrev hun til Fru Caruth, „havde jeg lovet at blive her, jeg havde jo ikke ventet at faa nogen anden Indbydelse; jeg vilde hellere end gerne have tilbragt Julen hos Dem; thi selv om Welton minder mig om mit Livs store Sorger, ere Glæderne dog ogsaa uafstillelig forbundne med det kære hjem. Jeg vilde hellere end gerne som i gamle Dage gaa ud og ind hos mine mange Venner, men det bliver nu ikke andet, jeg har lovet Fru Rofs at hjælpe med Julegaver og glæder til de fattige ligesom i Welton. Min Kusine Aelheid har med sin Moders Vidende og Samtykke indbudt mig til Eremitagen; det var til stor Glæde for mig, jeg har saa lidt bebrødet mig selv, at jeg ikke handlede, som jeg stulde, medens jeg var hos Dem, hvis jeg kunde leve den Tid om, var der meget, der stulde være anderledes; de mange Besøgninger, Herren har bevilgt imod mig, vilde tjene til at hvinde mig og gøre mig latnemmeligere i Fremtiden.“

Derefter fulgte Hilsener til Joyces mange Venner i Welton og til Major Caruth; hans Moder sølte sig stiftet ved dette Brev; vel glædede hun sig paa Joyces Begne over

det hjem, hun havde fundet; men hun var dog nu kommen til den Slutning, at hun savnede hende.

Fru Caruth fortalte sin Søster, hvad hun havde gjort, og hans Ansigt straaled af Glæde derved. „Tak Moder,“ sagde han, „hvis Joyce var kommen, vilde det have været som i gamle Dage, nu maa vi undvære hende. Et havde jeg nok lyst til at gøre. Joyce plejede jo at tænke paa de fattige ved Juletid, at de kunde have et velbæret Bord og noget at lægge i Katteløbner, du maa sige mig, hvem hun hjalp, og ingen af dem skal faa noget; jeg vil sige, at det kommer fra Pastor Willners Datter, og som i gamle Dage vil det lyde: Gud velsigne Fruen Joyce og give hende en glædelig Jul.“

„Det var en god Tante, Alex, jeg vil strive og fortælle Joyce derom, eller du vil maaste skrive?“

Det følger af sig selv, at Fru Caruth fulgte med til Springfield, og Juleaften var der i den Rofs'ke Villa samlet et lille Selskab, som kunde glæde sig ved Englebudstabet: Eder er i Dag en Frelser fød, og hvis Juleaften gave Guds ud af denne Glæde og blandede sig med Englenes Lovsang: Væ være Gud i det høje.

Selv om Alex ikke fandt nogen Gave fra Joyce paa det straalende Juletræ, var han dog ikke saa ganske misnøjet dermed, thi medens de andre beundrede deres Gaver, fik han en Gave, der i hans Øjne var mere værd end de andres.

„Du ved, hvad jeg ønsker mig, Joyce,“ hvislede han, „ikke en Gave, men kun et Billede, et trofast Hjerte i Stedet for et andet, du er: mit, du har haft det i Aarevis,“ og nu —“ han saa spørgende paa hende.

„Jeg er bange for, at jeg ikke har noget at give dig til Bængald,“ sagde hun.

En bange Anseelse greb ham; men han læste dog Svaret i Joyces blussende Ansigt. „Du siger det, fordi det tilhører mig, ikke sandt, Joyce?“ Joyce svarede ikke, og dog var Major Caruth ikke død og fortalte senere sin Moder, at Joyce havde givet ham den bedste Julegave — sig selv; men glemte dog ikke over denne Gave en anden stor, ja langt større Glemte, der var skænket ham i Børnet i Bethlehem, han glemte ikke at talle Herren for hans uafsigelige Gaver. Saaledes mistede Marie og Alice deres tidligere Venner og nuværende Læreren, men de havde dog altid en trofast Veninde i Joyce Caruth.

Senere, da den engang fattige Kiese var en lykkelig Hustru, tog Fru Caruth venligt mod hende, thi Rigdom og Anseelse var nu engang i hendes Øjne Livets højeste Gaver, det eneste, der var værd at stræbe efter; hun glemte: at hvad gavnede det et Mennefte, om han vandt den ganske Verden, men tog Glæde paa sin Sjæl. De, som vilde dørbølge, faldt i mange Fælder. Benge havde fuldstændig længet alle bedre Fælder fra hendes Hjerte, kun den, der var rig, fandt Naade i hendes Øjne. Det er vist ikke nødvendigt at tilføje, at de mange, Joyce Willner havde søgt at glæde, heller ikke blev glemte af Joyce Caruth.

Joyces Hjerter lærte Kaptajn Thson sin tilkommende Hustru at kende i Aelheid Evans, thi baade hun og hendes Fader vare stabi Gæster der.

„Det er ubetragteligt for mig at tænke paa, at du vilde vælge dig til Hustru, som en Tid,“ kun var en Tjenestepige,“ sagde Joyce til sin Mand, da Juleklokkerne den følgende Jul ringede det glæde Budskab ud over Land og Bj.

„Det Ord tjener, Tjeneste, fremstalter kun glæde Tanter hos mig; som Soldat var jeg stolt over at falde mig for Kongens og Fædrelandets Tjener; men jeg glæder mig langt mere, naar jeg tænker paa ham, som tog en Tjenestestillelse paa og frendrede sig selv, som tom ikke for at lade sig tjene, men selv tjene. Trofast Tjeneste i den jordiske Verden er prisværdig og maa heller ikke glemmes, enten det nu er en stor eller ringe Gerning, Herren har sat os i, og den er en Udfordring af, at vi tjene Gud som indvandrede Tjenere; vi vilde altid bestræbe os for først at tjene Gud og dermed ogsaa at tjene vor Kæfte.“

Og medens Juleklokkerne ringede:

Fattig kom du til Jorden ned,
Ablede Armod og Afselehed,
Fattig du gjorde dig med Fild,
Rige blev vi af dig Tid.
O Gud se Lov!

Hvislede Joyce „Amen!“

En kort Bøn.

En Præst spurte paa en Kiese Stuepigen i et Hotel:

„Bedder De ogsaa?“

Hun svarede: „Jeg har næppe Tid til at spise, hvorledes stulde jeg saa Tid til at bede?“

„Jeg vil lære Dem en ganske kort Bøn,“ svarede Præsten; „den bestaar kun af tre Ord: „Herre, forlarm dig!“

De staar i Bibelen hos Matthæus 15, 22. Ved denne Bøn hører Aften. Naar jeg kommer tilbage, vil jeg gerne tale med Dem igen og spørge, hvordan det er gaaet.“

Pigen lovede det, Bønnens Kortheid gav hende Mod.

Da Præsten længere Tid derefter igen besøgte Hotellet, var Pigen der ikke mere. Værten sagde: „Hun var for god til at tjene i mit Hus, nu har hun Plads i en Præstegaard.“

Der oplyste Præsten hende. Hun fortalte ham: „Fjortede Dage i Træt fremsagde jeg de tre Ord med kantsk Morgen og Aften. Men saa begyndte jeg at spørge mig selv: „Hvad mon de Ord egentlig betyder, og hvorfor formanede Præsten mig saa alvorligt til bestandigt at blive ved at gentage dem? Jeg fik den Tante, at Bibelen maaste kunde give mig Forklaring herpaa. Jeg begyndte at læse, og jeg blev mere og mere glad, jo mere jeg læste. I Bibelen fandt jeg Jesus og lærte igennem den at kende ham, og jeg vil i al Evighed talle Gud for, at han førte Dem paa min Vej.“

Saaledes havde Herren hønhørt Pigenes korte Bøn og førte hende ind paa Frelsens Vej.

En Ven, der skulde være Fjæl for os, gør os ikke saa stor Tjeneste, som den Uden, der aabner vore Øjne for dem.

Ole.

af

N. P. Maden.

(Fortst.)

„Blev hun da ikke reddet?“ spurgte Præsten.
„Nej, hun stred imod saa længe, at de tilsidst maatte lade hende blive.“

Præsten sad lidt i Tanker. Saa siger han:
„Ja, der kan De se, saaledes kan det gaa. Men saadan maa De ikke være, Ole.“

„Jeg?“ Ole saa forbavset paa Præsten.
„Ja, jeg mener — som den engelske Dame.“
Den gamle rystede en Allen borti.

„De forstaar nok — hun vilde ikke gaa i Redningsstolen — ikke lade sig frelse.“

„Na, saaledes, nu er jeg med,“ tænkte Ole.
Med eet tom hele den gamle Angst rullende ind paa ham, og han sendte Præsten et Blik, der kunde betyde saa meget som: „Men kom du kun, jeg er paa Vagt.“

„Ja, Ole,“ fortsatte Præsten alvorligt, „det er en vigtig Ting at faa sin Sjæl frelst.“

„Mon det?“ svarede Ole trodsigt.
„Det kan jo blive forskide, ved De.“

„Mon det?“ gentog den gamle. Hans Sind var i Djæbliffet for oprørt til, at han kunde finde mange Ord.

„Ja, det kender De godt fra Herrens Ord. Derfor stulde De give ham Deres Hjerte.“

„Bliver det ikke noget nær min egen Sag?“ svarede Ole spndigt.

„Nej, Ole, det er ogsaa min. Som en gammel Redningsmand forstaar De Sagen faa godt. Naar De saa et Mennefte svæde mellem Liv og Død derude bag Brændingen paa det syntende Brag, plejede De da at sige: Det bliver din egen Sag!“

„Nej ikke saa ganske,“ svarede den gamle selvsikkert.

„Ja, ser De. Men Herren har ogsaa sit Redningsværk, og sit Redningsmandskab, og det er jeg faldet til at være med i. Derfor kan jeg ikke lade noget Mennefte omtomme ude paa Vantroens Hav, uden at gøre et Forsøg paa et reddet ham. — Og desuden — De ved nok, hvor lyttelig et Mennefte er, naar han slipper frelst i Vand fra det syntende Brag. Ja, det ved De jo meget bedre end jeg.“

„Ja, en Smule“ svarede Ole overlegent.

„Men det er det ind i den Lykke, et Mennefte følger, naar han første Gang sætter sin Fod paa den fælle Klippe i Guds Rige, naar han første Gang med Tak og Pris kan sige: Jeg er frelst. Har De ikke lyst til at faa Del i den Lykke? Den er løst i Dem med Jesu dyre Blod, og nu sidder jeg her og skal tilbyde Dem den. For intet kan De faa den. Af Naade gives den til enhver, som vil eje den. Vil De?“

„Jeg har ikke Tid mere til den Slags Snak,“ svarede den gamle, idet han rejste sig og vilde gaa.

„Jo, kære Ole, De har Tid nok,“ bedbød Præsten, idet han greb hans Haand. „De har i Tid, det ved De. De har Tid til at dø en Gang. Og tak Gud, Ole, at De ogsaa endnu har Tid til at faa Deres Sjæl frelst.“

„Ja, nu vil jeg gaa!“ udbød den gamle, idet han traf i Haanden.

„Ja, det maa De ogsaa,“ svarede Præsten. „Men her dog først eet, før vi skilles. Stulde De en Gang komme i Havsnød — De forstaar mig — saa kom i Hu, at Jesus annammer Synderne. Høst det, Ole — Syn d e r e — just fordi han er kommen for at frelse Synderne. Og han vil ogsaa tage imod Dem.“

Den gamle saa paa Præsten med et Blik, der lyste af Bredde, og idet han med et Ryt søgte at trække Haanden til sig raabte han:

„Hvad skal — det — betyde?“

„Det er blot en Katet, Ole — en Redningskræft, som jeg har lovet ud til Dem. Men maaste er De for langt ude. Dog stulde den falde paa Skibet, saa tænkt paa den engelske Dame, og gør ikke som hun.“

Saa slap Præsten hans Haand, og Ole vendte sig benti om og gik uden at se sig om.

Da han naaede Huset, blev han staaende uden for et Øjeblik, spyttede Straaen ud, idet han mumlede:

„Syn d e r e — ja vist — jeg forstod ham — en Syn d e r e — jeg —“

Han stampe i Stenbroen og gik saa ind og satte sig paa Slagbænken for Enden af Bordet, men rejste sig straks igen og begyndte at m fædere seem og tilbage paa Gulvet.

Et Øjeblik efter traadte en Kone ind. Det var en gammel Onke, som boede noget borte, og som havde Ole's Mad og holdt Huset i Stand for ham.

Da hun var kommen indenfor Døren og saa Ole, blev hun staaende forfærdet. Og ikke saa underligt. Ole saa i det Øjeblik virkelig skræmningende ud. Hans begede Hue var straget op over Panden. Hans graa Øjne stode sig under de fæntede Bøen, og Læberne vare preskede sammen. Saaledes havde hun aldrig set ham før.

Et Øjeblik stod hun uden at kunne se et Ord, mens Ole fortsatte sin Medfæ. Saa kom det som et Strig:

„Men, Ole, hvad er der dog?“

Ole svarede ikke, men blev ved at gaa, idet han af og til mumlede noget, han ikke forstod.

„Ole, hør mig, er der stet en Ulykke, er du syg eller hvad er der?“

Ole standsede foran hende, satte Hænderne i Siden og raabte:

„Maren, er jeg en Syn d e r e?“

„En Syn d e r e, hvad mener du dog, du har jo altid været en stikkelig Mand.“

„Stikkelig!“ udbød Ole, „nej, jeg er en Syn d e r e, er jeg, en gudsforagende Syn d e r e, en Raasmus Vest, en Lugt-huskandibald, et Skibsvrag er jeg. Forstaar du det, Maren?“

Maren, der troede, at han var gaaet fra Forstanden,